

นวนิยายไทย

กรงกาเหว่า • กานติมา

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๘

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุศ สัมครไทย

ราคา : ๓๓๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
กานติมา.

กรงกาเหว่า.- -กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๕๐๗ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-643-5

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

ศุदारัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณษา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

กานติมา เขียน ‘กรงกาเหว่า’ เพื่อบอกเล่าถึงหัวใจหัวใจของ ‘นกหลงรัง’ ที่มีอันต้องพลัดพรากจากพ่อแม่ผู้ควรมุขมขูดแล ตกไปอยู่ในอ้อมแขนของผู้ปกครอง ที่มีโชติพิณน้องของตน

นกตัวโชคดี...อาจได้อยู่อาศัยในกรงทองสวยหรู ได้เรียนรู้คำปราศรัยสอน และสัมผัสสุนักรัก จนเติบโตแข็งแรง มีเรี่ยวแรงที่จะโบกบินไปสู่อนาคตสดใส แต่สำหรับนกกาเหว่าที่อยู่ในกรงไม้ผุพัง ขาดทั้งการทะนุถนอม ใส่ใจใยดีแล้ว หัวใจของพวกเขาก็อ้างว้าง โหยหา และเติบโตด้วยทุกขเวทนาเพียงใด

อาจกล่าวว่า กานติมา ไม่ได้มองเพียงโชควาสนา หรือเคราะห์กรรมของคนเราเพียงด้านเดียว แต่พยายามบอกเล่าลึกลงไปถึงความพยายาม ความอดทนบากบั่น และการสร้างพลังบวกในใจให้กับผู้คน ด้วยสัญลักษณ์ของบรรดาตัวละครทั้งหลายในเรื่อง และยังแสดงแง่มุมความคิดของชีวิตจากครอบครัวที่แตกต่าง โนมิน่าวให้เห็นคุณค่ารอบตัว อีกทั้งเบาหลอมและต้นแบบที่มีอิทธิพลต่อการเติบโตของเด็กๆ ด้วย

จึงใคร่ให้ผู้อ่านได้ติดตามความหมายและสีนัยของตัวละครเปรียบเทียบกับประสบการณ์ที่ผ่านมาของท่าน ด้วยเห็นความสำคัญของคำว่า ‘ครอบครัว’ อย่างแท้จริง

จากใจผู้เขียน

กานติมา

คนทั่วไปจะรู้ดีอยู่แล้วว่าธรรมชาติของนกกาเหว่านั้นมักจะชอบฝากไข่ไว้กับรังของนกตัวอื่นแล้วทิ้งไข่ไป ไม่สนใจไข่หรือเลี้ยงลูกของตนเอง ปล่อยให้เป็นการของนกตัวอื่น

‘กรงกาเหว่า’ เป็นนวนิยายสะท้อนชีวิตของเหล่าเด็กหญิงชายที่ถูกทอดทิ้งด้วยสถานการณ์ต่างๆ ให้ต้องอยู่กับผู้ที่จะต้องอุปการะเด็กเหล่านั้น ซึ่งเปรียบเสมือนกรงแต่ละแบบของเด็กแต่ละคน และในสังคมยุคปัจจุบันก็มีนกกาเหว่ามากมายที่เติบโตมาจากกรงแบบต่างๆ ซึ่งบางกรงก็ขังพวกเขาไว้ได้อย่างดี แต่นกกาเหว่าบางตัวเมื่อปีกกล้าขาแข็งก็บินออกจากกรงไปแสวงหาสิ่งที่ตนเองปรารถนา...บางคนกลายเป็นนกกาเหว่าเจริญรอยตามพ่อแม่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นั่นเป็นด้านหนึ่ง ส่วนอีกด้านนั้นก็พยายามที่จะหลีกเลี่ยงหนีความเป็นนกกาเหว่า ฝ่าทะนุถนอมความรักและสร้างครอบครัวอย่างดีเพื่อชดเชยสิ่งที่ตนเองขาดไป

ชีวิตของพวกเขาและเธอต่างถูกโอบล้อมด้วยกฎเกณฑ์มากมายที่เปรียบเสมือนกับกรงที่ขังร่างกายของเขาและพวกเธอไว้ แม้มันจะเป็นดั่งเช่นกรงทอง กรงไม้สลักเสลาสวยงาม หรือกรงไม้เก่าๆ ที่สกปรกผุพัง แต่ทว่ามันขังหัวใจและชีวิตของทุกคนไว้ไม่ได้

ลำพนา เด็กหญิงลูกคนงานก่อสร้างที่ถูกนำมาเลี้ยงไว้ในกรงทองที่ทรงคุณค่า เส้นทางชีวิตของเด็กที่เกิดจากดินจะเป็นอย่างไร เมื่อถูกเลี้ยงดูกับหนูตรีชานา และตราภูมิ ลูกชายหญิงคู่แฝดของนักธุรกิจอย่างภาคภูมิ และอาภรณ์ แม่คนที่ฝ่าถนอมเลี้ยงดูทั้งลูกแท้ของตนและลูกนกกาเหว่าอย่างดีเสมอ

การุณย์ เด็กชายที่เห็นแม่แหวนคอยตายไปต่อหน้าต่อตาและเติบโตมากับ ‘สาวแก่’ เจ้าระเบียบอย่าง ‘ครุรวี’ และ ‘ครุรัศมี’ ชีวิตตั้งแต่เล็กจนโต

ได้ยินแต่คำว่า 'ไม่' 'ไม่ควร' และคำว่า 'อย่า' นำหน้าเสมอ ชีวิตเขาจะเดินไปในทิศทางใด เมื่อรูปร่างหน้าตาของเขาชวนให้คนวงการบันเทิงอยากปั้นไว้ประดับวงการนักหนา ในขณะที่ 'คุณนายแม่' คิดจะปั้นให้เขาเป็นครูใหญ่ เจริญรอยตามเธอราวกับเขาเป็นดินเหนียวเนื้อดี กรงไม้สลักเสลาสวยงามนี้จะขังเขาไว้ได้หรือไม่

รินหา เด็กหญิงที่ถูก 'มีนา' แม่ที่เป็นคนงานร้านซักรีดของ 'รัญจวน' ทิ้งไว้ให้อยู่ในความคุ้มครองเลี้ยงดูของเจ้าของร้านซักรีดที่มีพฤติกรรมความรักและการดำเนินชีวิตที่ไม่ธรรมดา แล้วชีวิตที่ตกอยู่ในกรงไม้เก่าๆของเด็กคนนี้จะเป็นอย่างไหน

เด็กๆ ทั้งห้าถูกฟ้าลิขิตให้ต้องมาเกี่ยวข้องกันตามเส้นทางแห่งโชคชะตา และนำพาปัญหาต่างๆ รุมเร้าให้ 'กรง' ผู้อึดอัดต้องช่วยกันแก้ไข

ติดตามเรื่องราวของแต่ละคนไปพร้อมๆ กันนะคะ

กรงกาเหว่า

กานติมา

“กรรทอง”

หลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ สถานการณ์ต่างๆในบ้านเมืองก็เปลี่ยนแปลงไปทุกๆด้าน โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อทุกกิจการ

คุณตรีัย พันอัมพูช นักธุรกิจรุ่นใหม่ที่ยับธุรกิจไว้หลายอย่าง ค่อยๆวางมือโดยส่งมอบธุรกิจต่างๆให้ลูกชายคนโตที่ออกเรือนไปก่อนอย่างไตรภพ และภาณี ลูกสาวคนรองในเวลาไล่เลี่ยกัน ส่วนภาคภูมิลูกชายคนสุดท้องเพิ่งได้รับธุรกิจส่งออกสินค้าเกษตรไปเมื่อสองปีก่อนหลังการแต่งงาน

ทุกคนอยู่ร่วมกันในบ้าน ‘พันอัมพูช’ ที่ใหญ่โตโอ้อ่า

ไตรภพกับลีลา สะใภ้ใหญ่ของตระกูล มีลูกชายคนโต และลูกสาวคนเล็ก

ส่วนภาณีกับประมุขเขยคนเดียวของตระกูลมีลูกสาวโตน

คุณตรีัย และคุณรัมภา ผู้เป็นทั้งปู่ย่าและตายาย มีหน้าที่ดูแลเด็กๆแทนพ่อแม่ที่ต้องออกไปทำงาน หลานๆทั้งสามคนอายุไล่เลี่ยกัน เป็นเพื่อนเล่นกันมา มีซัดใจกันบ้าง ทะเลาะกันบ้างตามประสาเด็ก บางครั้งก็รุนแรงชนิดที่พี่เลี้ยงก็เอาไม่อยู่ ประมุขของบ้านทั้งสองคน อบรมสั่งสอนเด็กๆให้รักใคร่สามัคคีกันในฐานะพี่น้องสายเลือดเดียวกัน หากิจกรรมให้เด็กๆทำ แต่พอเด็กๆอยู่กับพ่อแม่ของตนเองทั้งสองครอบครัวกลับไม่ได้สอนหรือปลุกฝังเรื่องใดๆให้ลูก

ไตรภพพูดกับลีลาว่า

“เราอย่าไปเข้มงวดกับลูกน่ะเลย ลูกอยู่กับคุณปู่คุณย่าก็คงจะถูกขนาบชะกระดิกตัวไม่ได้”

จริญญาหรือน้องจินนี่ปีนี้เธออายุ ๖ ขวบ เป็นเด็กซี้ฟ้อง จึงมักจะบ่นว่า

“คุณย่าบ่นทุกเรื่อง จินนี่ไม่อยากลงไปอยู่ข้างล่าง ช่วงปิดเทอมจินนี่

ขอนอนดูการ์ตูนในห้องทั้งวันได้มั๊ยคะ”

“ได้สิไม่ต้องลงไปก็ได้ ให้พี่เลี้ยงเอาอาหารเช้า กลางวันมาส่งให้ก็ได้ นะลูก”

ลีลาเออออกมาตามลูก เป็นการชี้หน้าลูกให้ขาดระเบียบวินัย และกฎเกณฑ์ ของบ้านที่ว่าทุกคนต้องรับประทานอาหารเช้าร่วมกัน ก่อนออกไปทำงานและ ก่อนรถโรงเรียนมารับ ถ้าในวันหยุดใครไม่มีธุระก็ให้อยู่ร่วมกันในห้องนั่งเล่น ซึ่งแต่ละครอบครัวมักจะหาเรื่องพากันออกนอกบ้านเสียมากกว่า

“จ้ะพอลก็อยากวาดรูปอยู่ในห้องทั้งวันเหมือนกัน” พอลลูกชายคนโตวัย ๘ ขวบขบข้าง

“เอาสิ พอลชอบวาดรูปก็วาดเลย โตอีกหน่อยจะได้วาดรูปเก่งๆ จะได้เรียนสถาปัตย์เหมือนที่พ่ออยากเรียน”

ไทรภพส่งเสริมเติมฝันของตนเองลงไปทีลูกชาย

“คุณพ่ออยากเรียน แล้วทำไมไม่เรียนล่ะครับ”

“คุณย่าบังคับให้เรียนบริหารธุรกิจ อาภาณีกีถูกบังคับให้เรียนเลขฯ ส่วนอาเล็กเขาชอบบริหารธุรกิจอยู่แล้ว เขาเรียนอย่างมีความสุข”

“ถ้าไม่ชอบเรียนอะไรก็จะเรียนไม่เก่งใช่ไหมครับ...คุณพ่อไม่เก่งการบริหารธุรกิจหรอกครับ”

“แหม...เรียนจบปริญญามาได้ก็ถือว่าเก่งแหละ บริหารงานที่บริษัท เพื่อเกษตรกรไทย ได้กำไรพอสมควรตั้งแต่พวกลูกๆ ยังไม่เกิดด้วยซ้ำ ถ้าทำได้ไม่ดีคุณปู่ก็ยึดคืนหมดสิ พวกเราอยากเรียนอะไรก็เรียนไป พ่อไม่บังคับ”

ทางด้านภาณีนั่นเมื่อเห็นว่าลูกสาวคนเดียวอยู่ในความดูแลของคุณยาย และคุณตาแล้วหล่อนก็แทบจะไม่ได้สอนหรือปลุกฝังอะไรลูกเลย แต่กระนั้นเด็กหญิงปานาวัดวัย ๔ ขวบซึ่งไม่ค่อยพูดมากก็ยังบ่นว่า

“คุณยายไม่ให้ห้องวาดเล่นตุ๊กตา”

“เฮ้อ ทำไมคุณยายทำอย่างนั้นล่ะ...เอางี้ละกันตอนกลางวันหนูกับพี่เลี้ยงก็อยู่ในห้อง เล่นตุ๊กตาของหนูไปไม่ต้องลงไปอยู่กับคุณตาคุณยายตี๋มัย”

ภาณีหาทางออกให้ลูกซึ่งก็ผิดหลักการของบ้านนี้เช่นกัน เพราะหลายปีมาแล้วเวลาปิดเทอมเด็กๆ ก็จะอยู่ในความดูแลของคุณรั่มภามาตลอด ถึงจะมีพี่เลี้ยงแต่ทุกคนก็จะถูกคุณรั่มภาลี้งไว้รวมกันในห้องนั่งเล่นบ้าง ห้องพระบ้าง

“หนูไม่ชอบสวดมนต์ พุดไม่รู้เรื่อง” เด็กหญิงปานวาดบ่น

“สวดมนต์ดีนะลูก คุณยายสอนถูกต้องแล้ว โตขึ้นหนูก็จะฟังรู้เรื่องเองแหละ อยู่กับคุณยายก็ต้องเชื่อฟังคุณยายสิ” ประมุขเห็นดีเห็นงามไปกับการเลี้ยงเด็กของแม่ยาย

แต่...ภาณีก็แหว่ไสว่า

“คุณนี่ก็...เด็กสมัยนี้เขาก็ดูต้องเล่นตุ๊กตา เล่นเกมกดกันทั้งนั้นแหละ ชื่นให้ลูกนั่งสวดมนต์ทุกวันเดี๋ยวจะกลายเป็นเด็กไม่ทันคน ไม่ทันสมัย”

“ก็แล้วแต่คุณละกัน”

ประมุขไม่ยอมปากต่อปากต่อคำหรือขัดใจภาณีเพราะหล่อนมักใช้เสียงดังข่มถ้าเขาพูดอะไรมาก และสิ่งที่พูดก็มักจะขัดใจหล่อน

ภาคภูมิและอาภรณ์เพิ่งมีลูกแฝดหญิงชายอายุได้ขวบเศษๆ สะใภ้คนเล็กของตระกูลพันอัมพูชาก็ไม่ได้ทำงานนอกบ้านเพราะภาคภูมิมอบอกว่า

“คุณเลี้ยงลูกสองคนก็เหนื่อยมากแล้ว ผมจะดูแลบริษัทเอง ผมทำได้”

ทั้งสองเพิ่งเรียนจบจากคณะเดียวกันและแต่งงานกันทันทีที่แกมมีลูกเร็วกว่าที่คาดกันไว้ แต่ทั้งสองก็พอใจที่ได้ลูกหญิงชายในคราวเดียวกัน อาภรณ์เลยไม่มีโอกาสได้ไปช่วยงานในบริษัทของภาคภูมิ

ทั้งสองตัดสินใจว่าจะแยกออกไปอยู่กันเอง ด้วยเหตุผลที่ไม่อาจจะบอกใครได้ตามความจริงว่าทั้งสองอยากสร้างครอบครัวที่อบอุ่น มีแบบแผนในการดำเนินชีวิต มีวิธีในการอบรมสั่งสอนและปลูกฝังสิ่งที่ดีที่ถูกต้องให้ลูกแบบไม่ให้เด็กสับสน เพราะในบ้านนี้มีผู้ใหญ่หลายคน แต่ละคนมีกฎเกณฑ์ตามความพอใจของตนเอง ซึ่งเรื่องนี้อาภรณ์อยู่บ้านเคยเห็น เคยได้ยินครอบครัวของพี่ๆ คุยกัน และสอนลูกแบบสว่นทางกับที่ปู่ย่า ตายายสอนเอาไว้ เธอคิดมาตลอดว่าวันหนึ่งเมื่อเด็กๆ เติบโตขึ้น อาจมีปัญหาหลายอย่างตามมา และ

อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง

“เราน่าจะแยกไปตอนที่หนูหนักบ๊องภูมิจะเข้าโรงเรียนนะคะภาค เรา มีเวลาเตรียมการอีกสองสามปีนะ”

อาการณ์เสนอ

แล้วสองสามปีกรรยาาก็เริ่มออกสำรวจโครงการหมู่บ้านต่างๆ อยู่เป็นเดือน ในที่สุดก็พบว่า ‘หมู่บ้านธนูทอง’ ย่านชานเมืองบนถนนรามอินทรา ใกล้สวนสนุกเลื่องชื่อ เป็นสถานที่ถูกใจ เหตุผลหลักคือ อยู่ไม่ไกลจากบริษัท และโกดังสินค้าของภาคภูมิมากนัก และไม่ไกลจากบ้าน ‘พันอัมพุช’ เช่นกัน และที่สำคัญอีกประการหนึ่งใกล้โรงพยาบาล ใกล้โรงเรียนเจ้าของโครงการ... ธนู สุวรรณาลัย เป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยของภาคภูมิ

ธนูนำชมสถานที่ด้วยตนเอง จากถนนสายหลักเลี้ยวเข้าซอยก็มีตลาด ธนูทองพื้นที่กว้างขวางมีที่จอดรถเป็นสัดส่วน ถัดจากนั้นพื้นที่ทางซ้ายมือของซอยเป็นอาณาจักรของหมู่บ้านธนูทองทั้งหมด มีตึกแถวตามแนวลิ้งของพื้นที่ราวสี่สิบลูกหา ริมถนนเป็นอาคารพาณิชย์ ส่วนพื้นที่ตรงกลางมีทั้งบ้านแบบทาวน์เฮ้าส์สองชั้น และบ้านเดี่ยวเนื้อที่หกสิบถึงเจ็ดสิบห้าตารางวา ด้านในสุดเป็นที่ดินจัดสรรมีพื้นที่ร้อยห้าสิบถึงสองร้อยตารางวาซึ่งมีอยู่เพียงสิบหน่วยเท่านั้น

“ด้านหลังสุดของเนื้อที่นี้ก็คือว่าเป็นพื้นที่เหมาะสำหรับสร้างบ้านของผู้มีอันจะกินหน่อย พี่ว่าร้อยห้าสิบลูกหาที่เหลืออยู่หน่วยสุดท้ายเหมาะกับครอบครัวนายนะ ใกล้สวนหย่อม ใกล้สโมสรของหมู่บ้าน”

ในที่สุดธนูก็โน้มน้าวใจภาคภูมิและอาการณ์ได้สำเร็จ ทั้งคู่ชอบที่ดินแปลงสุดท้าย และเลือกแบบจากแปลนบ้านที่ธนูมีไว้บริการลูกค้า

“แบบที่เจ้าของที่ดินเลือกนี้ช่างประจำโครงการจะเป็นคนลงมือสร้างเอง เราทำงานละเอียดใช้เวลาสร้างปีครึ่ง ถ้าเจ้าของบ้านต้องการต่อเติมหรือตกแต่งภายใน โดยช่างข้างนอกที่ตัวเองพอใจทางโครงการก็ไม่ว่าอะไร”

ภาคภูมิวางเงินมัดจำไว้ส่วนหนึ่ง และหลังจากนั้นเขาก็จ่ายเงินค่าที่ดินไปทั้งหมด ได้ถือครองโฉนดเรียบร้อยแล้ว เขากับอาการณ์จึงเข้าปรึกษากับคุณตรัย

และคุณรั่มภา ผู้เป็นพ่อแม่ถึงกับอึ้งกับการตัดสินใจของลูกชายคนเล็ก ทั้งสอง จำต้องพูดถึงเหตุผลที่เคยตกลงกันว่าจะไม่บอกใคร

“มันก็จริงของตาเล็กนะ เด็กๆ พอโตขึ้นมันก็ต้องมีความคิดที่แตกต่างออกไป เราจะไปขีดเส้นตีกรอบเขาคงไม่ได้หรอก” คุณรั่มภาว่า

“ก็ทำไมจะไม่ได้ เราเลี้ยงพวกเขามาเรายังสั่งให้เรียน สั่งให้บริหารงานได้” คุณตรัยผู้เคร่งครัดกับลูกมาตลอดย่อนถามด้วยความขุ่นใจ

แต่เมื่อภาคภูมิบอกว่าเขาขอแลกกับการสละสิทธิในบ้านหลังนี้ ไม่ขอแบ่งปันอะไรเลย คุณตรัยจึงยอมปล่อยให้ลูกชายคนเล็กแยกครอบครัวออกไป เมื่อพี่ชายและพี่สาวรู้ดังนั้นก็สนับสนุนทันที

อารมณ์ผู้อยู่บ้านตลอดได้ยินโทรภาพกับภาณีพูดกันว่า

“ดีแล้วที่เจ้าเล็กขอแยกออกไป เธออยากแยกบ้างมั๊ยล่ะยัยณี”

“ซี้เกียจไปเริ่มต้นใหม่ มันคือการลงทุนนะพี่ใหญ่ ให้เจ้าเล็กเขาไปลงทุนเถอะ เขาทำกำไรได้ปีละหลายสิบล้าน”

เมื่อนี้คือการลงทุน คุณรั่มภาผู้มีความยุติธรรมก็เสนอออกทุนในการสร้างบ้านให้ลูกชายคนเล็ก

“แม่แบ่งให้เอาไปลงทุนสร้างบ้านห้าล้าน...รับไว้ ถือว่าแม่ให้เจ้าแฝดละกัน”

ภาคภูมิก็ยากที่จะปฏิเสธ

* * *

ตลอดเวลาในการสร้างบ้าน ครอบครัวของภาคภูมิก็เที่ยวไปดูงานก่อสร้างอย่างใกล้ชิดในวันหยุด ส่วนวันอื่นๆ ภาคภูมิจะแวะไปดูเองเกือบทุกวัน

ครบกำหนดสองปี ในวันที่จะมอบบ้านกันนั้น อารมณ์เห็นว่าในตัวบ้านยังขาดสิ่งๆ ที่เธอต้องการ เธอจึงเสนอสามีว่า

“ภรณ์อยากได้ห้องครัวที่แยกออกไปจากตัวบ้าน แล้วก็อยากได้ห้องพักผ่อนน้าสักสองห้อง เพื่อวันข้างหน้า คุณอยากมีคนขับรถที่ต้องอยู่กับเรา...เราต่อเติมดีมั๊ยคะคุณ”

ภาคภูมิไม่ได้ขัดใจภรรยา แต่ก็มีกังวลเรื่องการต่อเติมบ้าน เกรง

ว่าเวลาจะยึดเยื่อออกไปอีกเป็นปี เพราะช่างที่ทำบ้านหลังนี้กำลังจะไปรับงานใหม่ที่อื่น ลูกๆ ของเขาอายุย่างเข้าสี่ขวบแล้ว อีกไม่กี่เดือนก็จะต้องเข้าโรงเรียน เขาอยากจะทำบ้านจัดบ้านให้เสร็จก่อนถึงช่วงเปิดเทอม

ธนูรู้ปัญหาของเพื่อนรุ่นน้องก็เสนอว่า

“ถ้านายจะหาช่างมาทำเองและเร่งเวลาเขาได้ ก็ได้แหละเล็ก”

“ครับพี่ธนู คงต้องเป็นแบบนั้น ผมมีเวลาอีกไม่เกินสามเดือน”

“ทันน่า... นี่ถ้าช่างโครงการไม่ติดรับงานที่อื่นก็คงให้เขาช่วยทำให้นาย... แต่เซ็นสัญญาไปแล้ว ขึ้นไปทำงานช้าเขาต้องปรับแน่ๆ”

“ไม่เป็นไรครับพี่ธนู ผมจะหาช่างจากคนรู้จัก จะได้คุยกันง่ายหน่อย”

ปัญหานี้ภาคภูมิไม่ได้นำไปปรึกษาที่บ้าน เขาไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเขาประสบปัญหาอะไร เพราะไม่อยากถูกผู้เป็นพ่อซ้ำเติมว่าคิดอยากจะทำออกไปสร้างรังเอง มีปัญหาแล้วแก้ไม่ได้ต้องวิ่งโร่กลับมาหาคนที่บ้าน

ที่บริษัทเพื่อนเกษตรกร จำกัด ซึ่งมีอาคารสำนักงานอยู่ในซอยหนึ่งบนถนนแจ้งวัฒนะ และที่นั่นก็มีโกดังสินค้าที่พร้อมส่งออก ภาคภูมิผู้กุมบังเหียนยืนมองออกไปนอกหน้าต่างห้องทำงานของเขาที่มีเนื้อที่กว้างขวางหลายไร่ เขากำลังใช้ความคิดว่าอีกสามเดือนข้างหน้าก็จะถึงกำหนดวันย้ายบ้านแล้ว เขาเห็นด้วยกับข้อเสนอของอาภรณ์ ที่ควรจะมีครัวแยกออกไปเป็นสัดส่วน และวันหนึ่งเขาก็ต้องมีคนขับรถที่อยู่ในบ้านเรียกใช้สอยได้สะดวก เขานึกถึงบรรดาคนงานที่อาจจะมีความดีหรือเพื่อนฝูงเป็นช่างก่อสร้าง เขาหันกลับมาคิดโทรศัพท์สายในหาเลขชาย ของเขา และได้คำตอบเป็นที่น่าพอใจ

“เรียกจำเรียงเข้ามาหาผมหน่อยนะคุณปู”

ชั่วจิตใจเดียวจำเรียงก็เดินตามเลขชาย ปู่เข้ามาในห้องทำงานของภาคภูมิ เขาถามจำเรียงตามที่รู้มาจากเลขชาย ว่า

“ได้ยินว่าสามมีเป็นช่างรับเหมาก่อสร้างรีจำเรียง”

แม่บ้านสาววัย ๒๐ เศษๆ หน้าตาสะสวย กิริยามารยาทดี ยิ้มเป็น

“ใช่ค่ะเจ้านาย แต่พี่พ้าวเขาเป็นแค่ช่างซ่อมแซมต่อเติมบ้านนะคะ ไม่ใช่ผู้รับเหมา”

“เธอ...พຽ່ງนี้เຂວ່งหรือเปล່บอກให้มำพบฉันแต่เຂ່เเลยนะมืงงนจะให้ทำ”

“ได้คะได้...กรຽงด້วຍນະคะเจ່งนย พื้พຽ່ງวไม่มืงงนมำเป็นเตีงนแล้วเตีงยจำเรีงไปบอກเຂ່ให้เตีงยมคณงนสัກห้คณตีมัยคะ” หล່อนกระตือรือร้น

“ได้เเลยเตีงยมคณไว้ได้เเลยนะ...อ้อจำเรีงได้ยีนว่มีลูกสวารี”

“คะจะห้ขวบแล้วยงไม่ได้หำโรงเรีงนให้ เพรอะไม่มีชื้อนทะเลเบีงนบ้น”

“อ้อ...เรีงนี้เเอาไว้คຽงกันอื่กทีนะ...จำเรีง ถ้ฉันจะเปลี่งงนให้ไปเป็นแม่บ้นที่บ้นฉันเธอสนใจมัย”

“บ้นเจ่งนยเธอคะ...เอ้อ...ถ้จำเรีงไปอยู่ที่บ้นเจ่งนย แล้วพื้พຽ່ງวเຂ່จะอยู่ยงเีงคะ”

“ถ้ทั้งจำเรีงและนยพຽ່ງวสนใจก็ไปอยู่ด້วຍกัน...เออไว้คຽงกันอื่กทีนะ...ไปท้งนได้แล้ว”

เมื่อภคภูมิเตีงยมการเรีงคณต่อเตีงมบ้นได้ แถมยงทบทมจำเรีงไปเป็นแม่บ้นให้ด້วຍ เຂ່เเชื่อว่อภรณจะพอใจ

วันต่อมำนยพຽ່ງวเຂ່มำพบภคภูมิแต่เຂ່ เมื่อได้คຽงกันไม่กี่ประโยคภคภูมิมิก็ดูลักษณะท้งนยพຽ່ງวออกว่เป็นคณชื้อสัตย์ ตรงไปตรงมำและดูท้งนว่เป็นคณขยงนขยงนเียงอยู่มก เมื่อภคภูมิพำไปดูสถณที่แล้วนยพຽ່ງวก็รับปากว่จะท้งนให้เสีจภยในไม่เกีงนสำมเตีงน

“เอ้อ...นยพຽ່ງว ได้ยีนจำเรีงบอกว่ลຽงจะเຂ່โรงเรีงนแต่ยงไม่มีทะเลเบีงนบ้นชื้อมัย...เออชื้อมำเຂ່บ้นนี้ก็ได้นะ ถ้จำเรีงเຂ່รับปากจะมำเป็นแม่บ้นที่นี้ นยพຽ່ງวคิดว่ยงเีง”

“แล้วแต่ควมกรຽงนของเจ่งนยคຽงรับ ทຽงวันนี้ผมไปท้งนที่ไหนก็จะเออลำพนำไปท้งนด້วຍ เຂ່ก็ชอบชื้อชื้อยเขียนอยู่นะคຽง มีกระดษในห้องพกก็เออมำเขียนเล่นหมด ผมว่จะพำไปเຂ່ก่อนเกณชื้อสัปี แต่ก็ยงล่ำบอກอยู่”

“ไม่ต้องกังวล หรือรีบร้อนเกีงนไปหรอກ ลຽงแผลดฉันก็ไม่ได้พำไปเຂ່อนຽบล อยู่บ้นแม่เຂ่งก็สอนอ่น สอนเขียนบ้ง ก็ชื้อชื้อยเขียนใส่กระดษกันไป ควมจຽงเีงกับฝำผนงนี้ของชอบเຂ່เเลยนะ แต่ที่บ้นพ้อแม่ฉัน

ท่านหวงบ้าน หลานๆไม่เคยมีใครกล้าเขียนผนังสักคน”

“ลำพนา ก็ชอบ แต่อยู่ห้องเช่าก็ห้ามเขา อธิบายให้เขาฟังว่าเขียนผนังไม่ได้เดี๋ยวเสียตั้งค์ เขาก็เชื่อฟังครับ กลัวพ่อเสียตั้งค์ค่าห้องแพง”

เมื่อได้คุยเรื่องลูก คนเป็นพ่อทั้งสองก็ดูจะมีความสุข คุยกันถุกคอ และได้เรียนรู้นิสัยใจคอกันไปด้วย ความอ่อนน้อมถ่อมตนและเจียมตัวของนายพริ้วเป็นที่ถูกใจภาคภูมิมากทีเดียว

* * *

งานต่อเติมบ้านของภาคภูมิดำเนินไปอย่างรวดเร็ว นายพริ้วกับคนงานอีกสี่คนทำงานทุกวันด้วยความขยันขันแข็ง และตามใจเจ้าของบ้านทุกอย่าง ระหว่างนั้นบางวันภาคภูมิก็พาลูกฝาแฝดของเขามาดูบ้านด้วย เด็กหญิงลำพนา ลูกของนายพริ้วกับจำเรียงเป็นเด็กกิริยามารยาทดี เด็กน้อยไหว้ทุกคน แม้แต่ตรีชนาและตราภูมิ เด็กเรียบริ้อยไม่ช่างพูดทั้งสามคนเล่นอยู่ด้วยกันอย่างเจี๊ยบๆแต่ดูมีความสุข โดยไม่มีใครรังแกใคร ภาคภูมิก็ไม่ได้สอนลูกให้แบ่งชั้นวรรณะกับใคร แต่สอนให้รู้จักมีน้ำใจแบ่งปันของเล่นและของกิน

เด็กหญิงตรีชนาชอบเด็กหญิงลำพนาจึงแบ่งตุ๊กตาตัวโปรดให้ไป คนได้รับถึงกับน้ำตาคลอ กอดตุ๊กตาแสนรักของคนให้อย่างทะนุถนอม อารมณ์เห็นภาพนั้นแล้วก็รู้สึกพอใจ เธอแอบบอกสามีว่า

“ถ้าเธอจำเรียงมาเป็นแม่บ้านก็ดีนะ เด็กๆเข้ากันได้ดี ส่วนนายพริ้วถ้าจะเปลี่ยนจากช่างก่อสร้างมาเป็นคนขับรถก็น่าจะลงตัวนะ”

“เอาไว้ส่งมอบงานเสร็จผมจะถามทั้งสองคนว่ายินดีจะอยู่กับเรามั้ย เงินเดือนของนายพริ้วอาจจะไม่ได้มากเท่ากับการรับซ่อมแซมบ้าน แต่มีเงินใช้ทุกเดือนแน่ๆ และเราก็จะให้อนาคตทางการศึกษากับลำพนา ถ้าเป็นเด็กไฟเรียนจริงๆ”

ทั้งสองคิดไปไกล เมื่อเล็งเห็นว่าสิ่งที่ตนเองวาดหวังไว้มีความเป็นไปได้ ทั้งเรื่องบ้านทั้งเรื่องคนที่จะมาเป็นส่วนหนึ่งในการดูแลบ้านช่องให้

๒

กรรทอง

บ้านใหม่ที่ภาคภูมิและครอบครัวรอคอยมาสองปีเศษ เสร็จสมบูรณ์
สมใจเจ้าของบ้านทุกอย่าง เขาพร้อมที่จะขนย้ายของใช้จำเป็นจากบ้านใหญ่
มา ในวันที่เขาจะย้ายนั้น คุณรัมภาบอกว่า เป็นวันฤกษ์ดี

แต่ภาคภูมิกับอาการก็ต้องหน้าเสียไปเล็กน้อย ในวันที่เข้าไปบอก
คุณตรัยว่า ฤกษ์ย้ายแล้ว ฤกษ์ย้ายว่าใส่หน้า

“คนมันจะไป วันไหนก็ฤกษ์ดีทั้งนั้นแหละ...ไปเถอะ”

“เอ๊ะคุณนี่ ไม่ให้ศีลให้พรลูกมั่งเลยรี” คุณรัมภาดูสามี

“ไม่อยากจะพูดหรอกนะ ว่า همینชี้หน้าเจ้าลูกคนเล็กซะจริงๆ มัน
ปิกกล้าหาแข็ง อยากรจะมีรังของตัวเองก็ไปเถอะ”

“เฮ้อคุณ...นี่ไม่ใช่เวลามาก่อนขอตลกนะ เขาพยายามสร้างรังของ
ตัวเองสองปีแล้วคุณยังไม่รู้สึกยินดีกับลูกอีกหรือ”

“อยู่กับพ่อแม่พี่น้องมันไม่ดีตรงไหนวะ”

คุณรัมภารู้ว่าสามีเริ่มพาลไปทุกๆ เรื่อง เพราะสมัยหนุ่มๆ ทำงานหนัก
ใช้สมองมากไป เคมีในร่างกายเริ่มจะรวนๆ ไปบ้าง คุณรัมภาคิดว่า จะพาสามี
เข้าวัด หรือปฏิบัติธรรมสะสมบุญในยามแก่เฒ่า แต่การฝืนใจคนไม่ศรัทธา
ก็เป็นเรื่องยากสำหรับนางและอีกประการหนึ่งคุณตรัยก็เริ่มต้องเข้าโรงพยาบาล
บ่อยขึ้น จึงไม่เหมาะที่จะเดินทางไปไหนไกลๆ หรือสมบุกสมบันมากนัก

ในที่สุดคุณรัมภาก็ยืนยันว่าวันที่ลูกชายจะย้ายนั้นเป็นวันฤกษ์ดีแล้ว
เพราะรู้ว่าเขาไม่ต้องขนย้ายข้าวของมากมายจากบ้านนี้ นางจึงบอกว่า

“เราต้องนำพระเข้าบ้านก่อนเก้าโมงเช้า และเราต้องมีข้าวสารเต็มถัง
น้ำเต็มโอ่ง”

“โอ้โฮ น้ำเต็มโอ่งเลยหรือครับคุณแม่” ภาคภูมิตกใจ

“ก็แห่ม...ของจำลองสิลูกเอ๊ย แม่จะเตรียมของไว้ให้ละกันนะ”

คุณรัมภาแจกแจงให้ลูกชายและลูกสะใภ้ฟังถึงเรื่องข้าวของที่ต้องเอาเข้าบ้านใหม่วันนั้น ภาคภูมิกับอาการต้องช่วยกันจำว่าต้องเตรียมอะไรและมีวิธีการทำอย่างไร

พี่ชายและพี่สาวเวียนกันมาค่อนว่าภาคภูมิชอบทำอะไรยุ่งยาก เขาแค่มั้มจางๆ ไม่ต่อล้อต่อเถียงใดๆ

* * *

ภาคภูมิขอคำตอบจากจำเรียงว่าหล่อนจะยอมไปเป็นแม่บ้านให้เขาหรือไม่ จำเรียงยังคงอ้าอึ้ง ภาคภูมิโน้มน้าวใจว่า ทำงานที่บ้านเขาหล่อนจะได้ดูแลบ้านและดูแลลูกสาวไปด้วย

“งานบ้านนะไม่ได้ทำอะไรมากหรอกนะจำเรียง ยิ่งไงคุณภรรยาเขาก็ต้องสอนเด็กๆ ให้รู้จักทำงานบ้านบ้าง เราจะไม่เลี้ยงลูกให้เป็นทวดาหรือ”

“จำเรียงเข้าใจคะและไม่เกี่ยงเรื่องงานหนัก แต่ที่ยังไม่ได้รับปากเจ้านายก็เพราะยังไม่รู้ว่าพี่พริ้วเขาตัดสินใจยังงัย เขาจะรักพรรคพวกที่เขาพาไปทำงานมากเลยคะ ถ้าเขามาทำหน้าที่คนขับรถเขาอาจจะต้องทิ้งเพื่อนๆ พวกนั้นซึ่งเขาไม่อยากจะแบบนั้น”

“อ้อ...งั้นรี...อืม แต่เพื่ออนาคตของลูกและเมีย นายพริ้วต้องตัดสินใจให้ดีนะ...แต่ถ้าเขาทิ้งเพื่อนๆ ไม่ได้จริงๆ ยิ่งงัยจำเรียงก็ต้องเห็นแก่ลูกนะ...ไปอยู่ด้วยกันลูกสาวก็จะได้เข้าโรงเรียนเดียวกับลูกๆ ฉัน”

จำเรียงได้ฟังก็ตาโตด้วยความตื่นเต้นที่ลูกจะได้เข้าเรียนโรงเรียนเดียวกับลูกเจ้านาย

“เจ้านายจะย้ายเข้าไปอยู่บ้านใหม่เมื่อไหร่คะ”

“วันมะรืนนี้จะย้ายตามฤกษ์ เอาพระเจ้าบ้าน ส่วนข้าวของที่มีอยู่นิดหน่อยก็ใส่รถหกล้อของโกดังไปเลย...ฉันก็เลยอยากขอแรงนายพริ้วช่วยเป็นหูเป็นตา ช่วยดูข้าวของที่จะขนเข้าบ้าน”

“ก็เดี๋ยวพี่พริ้วบอกว่าจะอยู่ช่วยเจ้านายย้ายบ้านจนเสร็จเรียบร้อยก่อนเพื่อเจ้านายจะอยากให้ตอก ให้เจาะอะไร เขาก็เลยนอนอยู่ที่นั่นกับลูก วันนี้เขาบอกให้จำเรียงไปที่บ้านเจ้านายหลังเลิกงานจะได้ช่วยกันทำความสะอาด

อีกสักรอบเอาไว้ให้เอี่ยมไปเลย”

ภาคภูมิยิ้มด้วยความพอใจ

“งั้นกลับด้วยกัน”

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอกค่ะเจ้านาย จำเรียงจะไปที่ห้องเช่าก่อนไปเอาเงินประกันคืน ข้าวของเอกสารต่างๆ ของลำพนา จำเรียงเก็บเรียบร้อยแล้ว นัดให้พี่พร้าวมารับที่ห้องเช่า”

“เอ๊ะ คืนห้องเช่าแล้วแบบนี้แสดงว่าจำเรียงพร้อมจะไปอยู่ด้วยกันแล้วนะสิ”

จำเรียงยิ้มขื่นๆ ก่อนจะบอกว่าหล่อนไม่กล้าแสดงออกมากนักว่าเต็มใจอยากไปอยู่บ้านเจ้านาย

“แหม...แสดงออกได้เต็มที่เลย เรื่องแบบนี้ไม่มีใครว่าหรอก จำเรียงเป็นพนักงานของฉัน”

“ถ้าอย่างนั้น เมื่อเจ้านายไปถึงบ้าน จำเรียงฝากลำพนาไว้ด้วยนะคะ แล้วให้พี่พร้าวมารับจำเรียงชนของ”

“ได้เลย”

ภาคภูมิอนุญาตให้จำเรียงเลิกงานก่อนเวลาถึงสองชั่วโมง และบอกกับฝ่ายบุคคลว่าจำเรียงยังคงเป็นพนักงานรับเงินเดือนในตำแหน่งแม่บ้านดั้งเดิม ให้โอนเงินเดือนเข้าบัญชีเหมือนเดิม แต่ตัวคนย้ายไปทำงานที่บ้านเขา

วันนี้ภาคภูมิออกจากบริษัทก่อนเวลาเลิกงานเกือบสองชั่วโมง เขาแวะรับครอบครัวของเขา และชวนคุณรัมภาไปดูบ้านใหม่ด้วย โดยมีคนขับรถขับพานางไป

“แม่ไม่ได้รังเกียจที่จะนั่งรถของแกหรอกนะตาเล็ก แต่แม่ว่าเอารถแม่ไปดีกว่า เวลาแม่อยากกลับบ้าน แม่จะได้ไม่ต้องรอกังตาเล็ก เพื่อแกกับครอบครัวแกอยากอยู่ที่บ้านใหม่ดีกว่า”

นางให้เหตุผลกับลูกชาย ซึ่งเขาก็ไม่คัดค้านแต่ประการใด นายมันคนขับรถประจำบ้านพันอัมพูช เป็นคนเก่งไปไหนได้ทุกอย่างที่ขอให้บอกทางอย่างละเอียดหนุ่มใหญ่ก็มีแผนที่ในใจทันที

ที่บ้านของภาคภูมินั้น นายพรวัว กับเด็กหญิงลำพนายังอยู่ โดยนายพรวัวกำลังรดน้ำสนามหญ้าที่เขาเพิ่งปลูกเสร็จ พ่อเจ้าของบ้านมาเขาก็วิ่งมาเปิดประตูต้อนรับ

“นายพรวัวเคยเจอคุณแม่ฉันหรือยัง” ภาคภูมิแนะนำอย่างไม่เป็นทางการนัก นายพรวัวทำความเคารพอย่างนอบน้อมและดิงลูกสาวตัวน้อยผิวไม่ขาววอลนัทแต่ก็ดูสะอาดสะอ้านมากราบถึงตักคุณธัมภา ซึ่งนางก็มีได้แสดงความเอื้อเอ็นดูเด็กน้อยแต่ประการใด แค่มองด้วยหางตาแล้วถามว่า

“เอาลูกไปทำงานด้วยทุกที่เลยหรือนายพรวัว”

นายพรวัวตอบอย่างสุภาพว่าเขาจำเป็นต้องเอาลูกไปทำงานด้วยเพราะจำเรียงไปทำงานที่บริษัทของภาคภูมิ ดูจะไม่เหมาะสมถ้าจะให้จำเรียงเอาลูกไปเลี้ยง นางรำพึงเสียงดัง

“ลูกก่อสร้างก็เลยต้องเร่ร่อนไปตามหน้างานของพ่อ...เดี๋ยวก็ไม่ได้เรียนหนังสือ”

ภาคภูมิบอกความตั้งใจของเขาเกี่ยวกับครอบครัวของนายพรวัว คุณธัมภาหันหน้านิ้วชี้ขมวดและจุดแขนลูกชายไปกระซิบถามว่า เขาจะแน่ใจได้อย่างไรว่านายพรวัวกับจำเรียงเป็นคนดี และลูกสาวตัวน้อยจะใฝ่เรียน

“ระวังจะสูญเงินทองไปเปล่าๆ กับการพาเด็กเข้าโรงเรียนเดียวกับลูกเรานะตาเล็ก”

“ผมไม่คิดว่าจะเสียเปล่าหรือครับ เราดีต่อเขา เขาจะได้กตัญญูซื่อสัตย์ต่อเราไงครับคุณแม่”

“ก็ตามใจ เวลาเราเหนื่อยมากๆ ขับรถเองไม่ไหว มีคนขับรถไว้ในบ้านก็ดี”

เด็กทั้งสามแยกออกไปนั่งเล่นด้วยกันอยู่ที่ลานปูนทางเดินระหว่างบ้านหลังใหญ่กับห้องพักคนงาน ลำพนาแบ่งลูกแก้วของเธอให้กับคู่แฝด สอนให้เล่นตีลูกแก้ว ดรีชนากับตราภูมิเรียนรู้เร็วจึงสนุกกับการละเล่นชนิดนี้

หลังจากเดินสำรวจทั่วบ้านและส่งนายพรวัวจัดวางโต๊ะหมู่บูชาพระให้ถูกทิศทางเสร็จ คุณธัมภาก็บอกให้นายมันพานางกลับบ้าน ก่อนกลับบ้านนาง

กำชับลูกชายว่า

“อย่าเพิ่งนอนที่บ้านใหม่ นะตาเล็ก ต้องเอาพระเข้าบ้านก่อน... ส่วนนายพรวัวจะเฝ้าบ้านให้ก็ไม่เป็นไร ดูแลบ้านให้ดีล่ะ ถ้าคิดจะเป็นลูกจ้างนายภาคภูมิ ก็ให้เป็นคนซื้อสัตย์นะ... เข้าใจมั๊ย”

“เข้าใจครับคุณนายแม่”

พอคล้อยหลังคุณธรรมาแล้วภาคภูมิกับอาภรณ์ก็เรียกนายพรวัวมาถามอีกครั้งว่าเขาตัดสินใจอย่างไรกับการรับหน้าที่คนขับรถ

“ผมว่าจำเรียงมาทำงานที่นี่ก็ดีนะครับ จะได้ช่วยเจ้านายทั้งสองดูแลบ้าน แล้วยังดูแลคุณหนูทั้งสอง”

“จำเรียงก็จะได้อยู่ดูแลลำพนาด้วยนายพรวัว ฉันทงก็จะได้มีเพื่อนช่วงกลางวันทีลู่ๆ ไม่อยู่ และฉันก็จะสบายใจขึ้นถ้ามีนายพรวัวขับรถพาคุณเล็กไปทำงาน” อาภรณ์บอกรยิ้มๆ

“ผม เอ้อ... อืม ผมคิดว่าให้จำเรียงกับลูกอยู่ที่นี่ ส่วนผมจะแค่ขออาศัย ถ้าไม่มีงานก่อสร้างก็จะมาช่วยงานที่บ้านนี้ครับ แต่ถ้ามีงานก็จะออกไปทำผมส่งสารเพื่อนๆ ถ้าไม่มีผมเป็นหัวหน้างานพวกเขาจะไม่มางานทำกัน... เป็นอย่างนี้ได้มั๊ยครับเจ้านาย”

สองสามีภรรยาอมองหน้ากันนิ่ง แล้วต่างก็พยักหน้าให้กัน ยอมรับในคำขอของนายพรวัว

“ถ้าอย่างนั้น ผมขอฝากลูกไว้แป็บหนึ่งนะครับ ผมจะกลับไปห้องเช่าไปช่วยจำเรียงขนของ”

“อ้อ จริงสิจำเรียงบอกว่าจะไปเอาเงินประกันค่าห้องคืน แล้วจะขนของ เอาเอกสารของลำพนามาให้ฉัน เพื่อเอาชื่อเข้าบ้านนี้ด้วย... จันทงนายพรวัวรีบไปช่วยจำเรียงขนของกลับมาละกัน ให้ลำพนาอยู่ที่นี้แหละ”

ภาคภูมิเดินออกมาจากบ้านพร้อมกับนายพรวัว ทั้งสองเดินคุยกันไป ที่ฝั่งตรงข้ามบ้านซึ่งเป็นสวนหย่อม ที่ทางหมู่บ้านกำลังลงต้นไม้ไว้แต่ยังไม่เสร็จเรียบร้อยดีนัก

นาที่ที่ภาคภูมิกำลังควักกระเป๋าเงินออกมาเพื่อจะมอบเงินพิเศษให้นาย-

พร้าวนั้น ไม้ท่อนหนึ่งที่คนงานใช้ค้ำต้นปาล์มไว้เกิดหักลง วินาทีนั้นต้นปาล์มที่เพิ่งลงดินและมีขนาดสูงพอสมควรกำลังจะล้มลงทับร่างของภาคภูมิ นายพร้าวจึงร้องบอกเสียงดังลั่น

“คุณภาคภูมิ ระวัง!!”

เขาตัดสินใจวิ่งเข้าไปพร้อมกับยกแขนกำย่ำขึ้นรับลำต้นของปาล์มไว้ได้ทันช่วงที่ก่อนที่มันจะพาดลงไปบนศีรษะของภาคภูมิ

“เจ้านายรีบหลบออกไป ผมจะทิ้งมันไว้กับพื้นแล้ว” นายพร้าวจึงภาคภูมิด้วยน้ำหนักของมันทำให้เขาต้องรีบปล่อยลงกับพื้นโดยเร็ว

พออาการรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับสามี หล่อนทั้งตกใจและโล่งใจที่นายพร้าวยังช่วยไว้ได้ ด้วยความซาบซึ้งในบุญคุณของคนงานก่อสร้างคนนี้หล่อนยกมือไหว้เขาอย่างไม่ถือตัว

“โอ้ นายพร้าว... ถ้าไม่ได้ นายพร้าว คุณเล็กคงถูกต้นปาล์มพาดหัวแตกแน่ ฉันทนขอบคุณนายพร้าวมานะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คนงานเขาคงปลุกต้นไม้หน่อย แล้วไม้ค้ำมันไม่แข็งแรง มันเลยหัก”

“ต้องแวะไปบอกคุณธนูหน่อยแล้วนะคะคุณเล็ก” อาการบอกลูกสาวเขาพยักหน้า พอนึกขึ้นได้เขาก็รีบบอกว่า

“อ้าว... นายพร้าวจะไปช่วยจำเรียงชนของไม้ใช่หรือ... เอาการฉันไปม๊ยะละ”

“ไม่ดีกว่าครับ ผมนั่งรถเมล์ไปแป๊บเดียว ดูของก่อนถ้าไม่มากนักก็จะมารถเมล์”

“นั่งแท็กซี่มาละกันนะ ลำพนาเขาจะได้เจอพ่อแม่เร็วๆ ใจ... นี่ค่าแท็กซี่แล้วก็ซื้อข้าวเข้ามากินกันสามคนพ่อแม่ลูกนะ”

นายพร้าวยังรับเงินไว้แล้วเรียกลูกสาวที่มายืนเกาะประตูฟังข้อสนทนาของผู้ใหญ่อยู่ข้างๆ พี่น้องฝาแฝด

“ลำพนามานี่ มหาพ่อมา”

นายพร้าวกอดลูกสาวไว้แน่นแล้วบอกว่า

“อยู่กับคุณหนูหนักับคุณตราภูมิดีจ้ะ อย่าชวนทะเลาะ อย่าเกรง อย่าแย่งของกัน”

“หนูไม่เคยทำ” เด็กหญิงบอกด้วยความมั่นใจว่าเธอไม่เคยทำตัวเช่นที่ผู้เป็นพ่อว่า

“อยู่ที่นี่นะ เตียวพ่อกับแม่กลับมา”

“พ่อพาแม่กลับมาเร็วจ้ะ” เด็กน้อยบอกด้วยเสียงสั้นครี้อ

“ไม่ต้องร้องไห้พะณา เตียวพ่อก็กลับมา” เด็กชายตราภูมิวางมือลงบนไหล่ของเธอ

“แม่ของพนาจะมาอยู่ที่นี้ด้วยนะ” หนูน้อยตรีชนาพลอบและวางมือลงบนไหล่อีกข้างของเพื่อน

“ผมฝากลูกด้วยนะครับ” นายพรวัวเงยหน้าขึ้นบอกสามีภรรยาเจ้าของบ้าน

ทุกคนต่างมองตามนายพรวัวที่เดินออกจากบ้านไป ระยะทางจากบ้านที่อยู่ท้ายหมู่บ้านนี้เดินออกไปจนถึงประตูทางเข้าหมู่บ้านนับได้ราวหนึ่งกิโลเมตร นายพรวัวเดินเข้าออกบ่อยชินจนรู้สึกว่ามันไม่ไกลเลย

* * *

เมื่อจำเรียงได้เงินประกันคืนแล้วหล่อนก็หิ้วลังเป็ยรีส์ไปที่ใส่ข้าวของไม่มากนักลงมา นั่งรอนายพรวัวอยู่หน้าอาร์ทเมนต์

มีพนักงานสาวจากบริษัทของภาคภูมิเดินมาเขม่นมอง

“อ้าว นี่จำเรียงอยู่ที่นี้หรือ แล้วนั่นหิ้วของเยอะแยะจะไปไหน”

“อ้าว คุณอ้าว...จำเรียงจะไปอยู่บ้านเจ้านายคะ” จำเรียงเล่าเรื่องของตนเองอย่างย่อๆ

“อ้าวก็ได้ยินเมื่อตอนบ่ายแก่ๆ เจ้านายไปบอกที่ห้องฝ่ายบุคคล...ไปอยู่บ้านเจ้านายนะดีแล้ว...นี่หรือใครละ”

“รอพี่พรวัว...แล้วคุณอ้าวมาทำอะไรที่นี้คะ”

“อ้อ มาดูห้องพักให้หลานสาว เขาจะมาเรียนมหาวิทยาลัยใกล้ๆ นี้แหละ...แถวนี้รถเยอะจ้งเลยนะ...เอ๊ะนั่นสามีจำเรียงหรือเปล่า” อ้าวชี้ไปที่

ประตูทางเข้า

นายพรวัวเข้ามาช่วยหิ้วลังทั้งสี่ใบ จำเรียงสะพานกระเป๋ามาใหญ่ ส่วนของเอกสารของลูกนั้นหล่อนถือไว้แน่น

“ไม่อยากจะใส่กระเป๋าดังนี้เลยมันยับ ของลูกต้องรักษาไว้ให้ดีๆ”

จำเรียงบอกกับนายพรวัวขณะพากันเดินออกไปจากบริเวณด้านหน้าของอพาร์ตเมนต์

เดินไปไม่กี่เมตรก็ถึงป้ายรถเมล์ สองสามมีภรรยา กำลังจะก้าวขึ้นรถเมล์ แต่ด้วยข้าวของพะรุงพะรังทำให้ทั้งสองก้าวพลาด

เสียงรถเบรกดังสนั่นบริเวณ

เสียงเหล็กกระทบกันดังโพละ

ร่างของหญิงชายคู่หนึ่งกับลังเปียร์ลอยลี้วไปคนละทิศละทาง

เสียงหวีดร้องของผู้คนที่อยู่บริเวณนั้นดังไปถึงอพาร์ตเมนต์

อ้าววิ่งออกมาดูและอุทานด้วยความตกใจ... หล่อนคนเดียวที่รู้จักคนโชคร้ายทั้งสอง

* * *

ภาคภูมิใจทั้งตกใจและวุ่นวายใจกับข่าวที่ได้รับ แต่เขาไม่กล้าเอ่ยอะไรออกมาในเวลานี้ นอกจากกระซิบบอกอาการซึ่งหล่อนไม่ใช่คนขวัญอ่อน แต่ก็อิงไปกับข่าวที่สามีบอก

“เอาเด็กๆ กลับไปที่บ้านใหญ่ก่อนเถอะคุณ” หล่อนแนะนำสามี

เด็กหญิงลำพนางงเง็กน้อยที่ถูกต้อนให้ขึ้นรถ

“ไม่ไป...หนูจะรอพ่อกับแม่” เด็กน้อยยืนยัน

ตราภูมิไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุอันใด แต่ด้วยสัญชาตญาณบางอย่างทำให้เขาต้องช่วยผู้เป็นแม่ต้อนลำพนาขึ้นรถ

“ไปบ้านคุณย่ากัน...มีขนมเยอะนะ”

“ไม่กิน จะรอพ่อกับแม่ที่นี่”

อาการสุดจะกลั่นหน้าตา กับคำพูดของเด็กหญิงที่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพ่อแม่ของเธอ อาการเดินเข้ามาโอบไหล่เด็กน้อยแล้วบอกว่า

“ไปบ้านคุณย่าของหนูนากับตราภูมินะจะลำพนา คินนี้หนูต้องไปนอนที่นั่น”

“พ่อแม่หนูละ” เด็กหญิงถามเสียงเครือๆ

“พ่อกับแม่อาจะหลงทาง เตียวคุณเล็กจะไปตามหานะ” ภาคภูมิตัดสินใจบอกเด็กน้อยเช่นนั้น

อาการพาเด็กๆ เข้าบ้าน คุณรั่มภาขมวดคิ้วมุ่น มองตามทั้งสองคนทีเดินขึ้นชั้นบนไปพร้อมคำถามแบบเอาเรื่อง

“ตาเล็กไปไหน ทำไมหิ้วเด็กลูกก่อสร้างมาด้วยละ”

อาการไม่ยอมให้เป็นเรื่องเอิกเกริก เมื่อตอนเด็กๆ เข้าไปในห้องแล้วก็กำชับว่า

“ตราภูมิดูไว้ละ อย่าให้ใครลงไปข้างล่าง เตียวแม่กลับมา”

“พ่อแม่หนูละ”

“คุณพ่อหนูนากำลังไปตามนะ พนา...เอ้อหนูนา พาพนาไปอาบน้ำแล้วหาเสื้อผ้าของหนูให้พนาใส่ละ”

แม่ไม่รู้เรื่องอะไรแต่รีซนาที่รับคำหนักแน่นว่าจะดูแลลำพนา ส่วนตราภูมิพยักหน้าหงิกๆ

คุณรั่มภาเมื่อได้ยินข่าวร้ายของนายพร้าวกับจำเรียงก็เอะอะเสียงดังว่าภาคภูมิไม่ควรจะไปเกี่ยวข้อง แต่อาการก็ตั้งว่า จำเรียงเป็นพนักงานของบริษัท ส่วนนายพร้าวก็มีบุญคุณที่ช่วยไม่ให้ภาคภูมิถูกต้นปาล์มฟาดศีรษะซึ่งเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้น

“นี่ตาเล็กก็ต้องเลี้ยงลูกให้ผิวเมียคุณนั่นด้วยรี ถ้าเขาไม่มีญาติ”

“คุณเล็กก็ยังไม่ได้ว่าอะไร ต้องไปดูสองผิวเมียนั่นก่อน”

“ตายแล้ว นี่ตาเล็กต้องรับผิดชอบทำศพให้ด้วยมัยนั่น”

“ยังไม่รู้เป็นหรือตายคะคุณแม่”

ภาณีมาได้ยินเรื่องทั้งหมดเข้าพอดีก็เอะอะเสียงดังขึ้นราวกับตนเองถูกบังคับให้ต้องรับเลี้ยงดูใครกระนั้น

“ตาเล็กไม่ควรจะไปยุ่งกับเรื่องนี้”

“แต่นั้นก็ลูกน้องเขา และคนที่มิบุญคุณกับเขานะคะพีณี”

อาการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับภาคภูมิเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา ภาคินำหน้าเบ้

“ก็ไม่รู้สินะ ถ้าตาเล็กไปยุ่งเกี่ยวกับแล้วมีปัญหาอะไรฉันไม่รู้ด้วยนะ อย่ามารบกวนฉันก็แล้วกัน”

“คะ...ไม่รบกวนหรือคะพีณี” อาการรับคำสั่ง

* * *

เช้าวันต่อมา...

ภาคภูมิตัดสินใจบอกข่าวร้ายแก่เด็กหญิงลำพนาว่าพ่อแม่ของเธอโดนรถชนเสียชีวิต เด็กหญิงร้องไห้คร่ำครวญหาพ่อแม่ปี่มว่าจะขาดใจ คุณรัมภานั้นนึกเวทนาเด็กหญิง ช่วยปลอบโยนจนเด็กน้อยสงบลง แต่คุณต๋วยกลับบ่นว่า

“ตาเล็กมันจะหาเรื่องใส่ตัวทำไม เอาลูกเขามาเลี้ยงเอาเมียขงเขามาอมลูกเสื่อลูกตะเซ้”

“มันก็ลูกของลูกน้องตาเล็กนะคุณ ทำไมพูดอะไรไม่ให้กำลังใจกันเลย” คุณรัมภาดูสามี

ในเวลาที่ว่าวุ่นเช่นนี้ ภาคภูมิรู้สึกดีที่มีแม่เป็นกำลังใจ และให้ข้อคิดที่ดี

ภาคภูมิจัดงานศพให้นายพริ้วและจำเรียง ขณะเดียวกันก็ยังคงรักษาฤกษ์ในการย้ายเข้าบ้านใหม่ ในที่สุดงานศพก็เสร็จสิ้นไปด้วยเวลาไม่กี่วัน

เด็กหญิงลำพนายังคงเศร้าเสียใจ ซุกตัวอยู่ตามมุมเงียบของบ้าน เธอร้องไห้จนหลับไปในบางวัน

อาการบอกกับลูกแฝดของเธอว่า

“หนูสองคนจะว่าอะไรมัยถ้าแม่กับพ่อจะเลี้ยงลำพนาให้เป็นเหมือนลูกอีกคน”

แม้อายุยังน้อยแต่คู่แฝดก็เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้นจึงไม่มีใครรังเกียจ หรือขัดขวางการเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ของลำพนา มีเพียงเด็กหญิง

ลำพนาเองเท่านั้นที่ยังคงเศร้าเสียใจ หงอยเหงาและร้องไห้หาพ่อแม่อยู่ตลอด

หลายวันมาแล้วที่อาการกับภาคภูมิสลับกันปลอบโยนเด็กน้อยให้คลาย
เศร้า แต่ก็ไม้อาจทำให้เด็กหญิงลำพนายิ้มออกมาได้เลย

กระทั่งวันหนึ่ง อาการบอกกับเด็กหญิงว่า

“อยู่กับคุณแม่เพราะพ่อพี่สาวของหนูฝากหนูไว้กับคุณแม่ หนูจะได้
เรียนหนังสือในโรงเรียนเดียวกับหนูนาและตราภูมิด้วยนะ...อยากไปโรงเรียน
มั๊ย”

“อยากไปจ้า”

“หนูจะได้เรียนหนังสือสูงๆ มีหน้าที่การงานดีๆ ทำ คุณแม่สัญญาว่าจะ
เลี้ยงดูส่งเสียหนูอย่างดีที่สุด...โตขึ้นหนูอยากเป็นอะไร ก็พยายามเรียนให้ได้
นะ”

“ดีนะพนา เราจะได้ไปโรงเรียนด้วยกันทุกวัน” เป็นคำยืนยันของคู่แฝด
ที่พูดออกมาพร้อมเพรียงกัน

นั่นเป็นครั้งแรกที่มีรอยยิ้มบนใบหน้าของเด็กหญิงกำพร้าว้าที่ระทมเศร้า
มาหลายวัน ภาคภูมิช่วยยืนยันอีกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและเต็มไปด้วยความ
เมตตา

“อยู่ที่นั่นะดีแล้วนะพนา...พอกับแม่เขาฝากหนูไว้กับคุณพ่อ พวกเรา
จะอยู่ด้วยกันตลอดไปนะ”

“จ้า” เด็กหญิงตอบสั้นๆ สีหน้าหม่นหมอง หากแต่ดวงตาเป็นประ-
กาย

สองสามีภรรยา มองหน้ากันยิ้มๆ ต่อกันไปนี้เด็กหญิงลำพนากลายเป็นลูก
นกกาเหว่าที่อยู่ในกรงทอง ชะตาชีวิตของเธอจะเป็นเช่นไรอยู่ที่การส่งเสริม
ของทั้งสองและตัวของเด็กน้อยเองที่จะขวนขวายโอกาสให้ตัวเอง

๓

กรงไม้สลักเสลา

ในหมู่บ้านธนุทองนั้นนับเป็นอาณาจักรที่มีความสมบูรณ์พร้อมเพราะมีทั้งตลาดสด ร้านขายของใช้ในครัวเรือนสารพัดอย่าง อยู่ช่อมรณ เนอร์สเซอรี่ และโรงเรียนอนุบาล ร้านรับจ้างซักรีดเสื้อผ้า รวมถึงร้านอาหารใหญ่ๆ อาหารรสชาติดี และร้านอาหารที่รับส่งปิ่นโตก็มี

เนอร์สเซอรี่และโรงเรียนอนุบาลที่เลื่องชื่อและเกิดมาก่อนหมู่บ้านธนุทองแห่งนี้เป็น โรงเรียนอนุบาล 'เมทิตา' ของครุรวี เมทิตานนท์ ครูสูงวัยที่ลาออกจากการเป็นครูก่อนวัยเกษียณถึง ๑๐ ปี เพื่อเปิดเนอร์สเซอรี่และโรงเรียนอนุบาลรองรับเด็กๆ ในหมู่บ้านธนุทอง และหมู่บ้านอื่นๆ ในละแวกนี้

ตัวโรงเรียนและเนอร์สเซอรี่นั้นตั้งอยู่บนถนนรามอินทรา แต่บ้านของครุรวีอยู่บ้านเดี่ยวในหมู่บ้านธนุทองที่ติดกับโรงเรียน นางจึงเจาะรั้วหมู่บ้านส่วนหนึ่งเป็นประตูสัญจรจากบ้านสู่โรงเรียน

ส่วนครุรวีเป็นผู้เป็นลูกสาวนั้น นอกจากจะช่วยผู้เป็นแม่บริหารโรงเรียนแล้ว เธอยังเปิดโรงเรียนสอนพิเศษระดับชั้นประถม ที่ตึกแถวของหมู่บ้านธนุทอง ซึ่งเป็นกิจการที่เธอลงทุนลงแรงทำมาตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี้เป็นรายแรกๆ

เวลานี้กิจการของตระกูลเมทิตานนท์มีอายุถึง ๑๒ ปี ครุรวีเลยวัยเกษียณมาสามสี่ปีแล้ว ส่วนครุรวีมีวัยเกิน ๔๐ มาเล็กน้อย เลยวัยที่จะมีความรัก หรือมีชีวิตคู่ไปแล้ว

ช่วงนี้คนทั้งบ้านกำลังรู่หน่วยอยู่กับการเจ็บป่วยของพันเอกสารท เมทิตานนท์ นายทหารที่เกษียณราชการมานานสิบปีแล้ว ด้วยเพราะตอนหนุ่มๆ นั้นหักโหมกับการทำงานหนัก เมื่อสูงวัยขึ้นก็มีอาการเจ็บป่วยยอดๆ แอ่ๆ แบบสามวันสี่วันไข้ เป็นเช่นนี้มาหลายเดือน ด้วยโรคความดันโลหิตสูง ที่เกิดขึ้นได้อย่างปัจจุบันทันด่วน คนเป็นภรรยาและลูกสาวต้องดูแลใกล้ชิด และเรียกนายศักดิ์กับประไพสามีภรรยาที่ถือเป็นบริวารที่ไว้วางใจได้มารอรับ

ใช้อยู่ใกล้ๆ

‘แม้ว่าพ่อไปนอนโรงพยาบาลอยู่ใกล้ชิดหมอดีกว่านะ จะได้ไม่เสี่ยงอันตราย’

ครูวีเคยเสนอสามีเมื่อหลายเดือนก่อน แต่ถูกปฏิเสธอย่างดื้อรั้น

‘ไม่ไป ฉันไม่ได้เป็นอะไรนะแม่รวี อยู่ๆ จะมาแข่งให้ฉันไปนอนโรงพยาบาลได้ยังไง...ไม่เข้าท่า’

มาวันนี้เมื่อพันเอกสารมีอาการปวดศีรษะขึ้นมามาก ทั้งครูวี ครูรัศมี และนายศักดิ์กับประไพ และเด็กชายการุณย์บริวารก็มานั่งเฝ้าดูอาการของประมุขบ้านเมทิตานนท์อย่างใกล้ชิด

“ไปหาหมอเถอะคะคุณพ่อ อยู่ใกล้หมอสบายใจกว่านะคะ ความดันขึ้นเมื่อไหร่หมอก็ช่วยทัน พวกเราเป็นห่วงนะคะ ไปเถอะ”

ครูรัศมีคะยั้นคะยอ และหันไปพยักพยัดกับบริวาร ที่นั่งรอรับคำสั่ง อยู่ไม่ห่าง

“จริงครับท่าน” นายศักดิ์เออออตามลูกสาวเจ้านาย

พันเอกสารเอียงหน้าไปมองทหารรับใช้ แม้จะรู้สึกปวดศีรษะจนต้องกอดฝ่ามือไว้บนหน้าผาก แต่ก็ยังพยายามหาเสียงสนับสนุนจากนายศักดิ์ผู้เป็นบริวาร

“แกต้องเข้าข้างฉันสิ...ไอ้ศักดิ์”

“อ้อ...อืม...แต่กระผมว่าป้าครูพูดถูกนะครับท่าน”

“เอ๊ะไอ้นี้ เตี้ยวโตนตะปากแตก” พันเอกสารโหวกเหวกขึ้น

“เออนะคนเรา เขาว่ายิ่งโกรธยิ่งโมโห ความดันก็จะยิ่งขึ้นสูง ทำไมไม่รู้จักสงบสติอารมณ์บ้างล่ะพ่อ” ครูวีตึงสามี

“ก็พูดไม่เข้าหูสักคน แล้วนี่แห่กันมาทำไมทั้งสามคนพ่อแม่ลูกอี ไอ้ศักดิ์”

“ศักดิ์ ประไพ พาการุณย์กลับไปห้องเถอะ มีเรื่องด่วนๆ ฉันจะกดอินเตอร์คอมไปเรียกที่ห้องก็แล้วกัน” ครูรัศมีว่า

“ถ้าหลับก็ต้องหุไว้ ตั้งสติให้ดีนะ เรียกหาให้มาทันใจ” ครูวีกำชับ

“ครับคุณนายแม่” นายศักดิ์รับปากอย่างหนักแน่น

นายศักดิ์พาเมียและลูกชายวัย ๔ ขวบเศษออกจากบ้านเมทิตานนท์ โดยเดินออกทางด้านหลังบ้านเปิดประตูรั้วที่เชื่อมต่อระหว่างบ้านใหญ่กับโรงเรียน ซึ่งห้องพักของทั้งสามอยู่ติดรั้ว บางครั้งเสียงเรียกของครูรวี หรือครูรัศมี ที่มาเรียกอยู่รั้วก็ได้ยินชัดเจน

พอเข้าห้องได้นายศักดิ์ก็แสดงอาการหงุดหงิดออกมาและบ่นว่า

“ความจริงฉันอยากออกไปทำมาหากินอย่างอื่น ไม่อยากอยู่กับท่าน หรอกนะประไพ หรือแกอยากอยู่”

“อ้าว ออกไปแล้วเราจะไปทำงานอะไรล่ะพี่ศักดิ์ ฉันชอบที่นี้แหละ งานก็ได้หนักหนาอะไร กินอยู่กับท่าน เงินเดือนออกก็ได้แบ่งเก็บไว้เป็นทุน ส่งการุณย์มันเรียน เราไม่ต้องใช้จ่ายอะไรมาก”

“แกมันมักน้อย ขดตัวอยู่แต่ในรู เลยไม่รู้ว่่าโลกภายนอกมีของกิน อร่อยๆ มีของสวยงามน่าดูน่าชมเยอะเยอะ”

“มีนาล่ะ เงินเดือนพี่ศักดิ์ถึงได้ไม่พอใช้ ต้องมาขอแบ่งจากฉันไปทุก เดือน เพราะพี่ศักดิ์ชอบแสงสีเมืองกรุงนี่เอง”

“นี่อย่าพูดมากนะประไพ ฉันพาแกมาฝากตัวทำงานกับท่านนี่ก็ดีเท่าไร แล้ว”

“ยังไงพี่ศักดิ์ก็ต้องรับผิดชอบดูแลฉันกับลูกอยู่แล้วนี่ จะมาล่ำเลิกอะไร ...อ้อ...เพราะฉันใจง่ายยอมพี่ศักดิ์ จนมีลูกไข่ม้อย ฉันเลยไม่มีความหมายอะไร”

“เป็นบ้าอะไรประไพ หุบปากเลยนะ ดูซิลูกมันมองหน้าแกตาปริบๆ มันไม่ชอบแกปากมากรู้มั๊ย”

“มันมองหน้าพ่อมันที่พูดออกมาแบบคนไม่รักกันต่างหากล่ะ”

ประไพหันไปมองหน้าเด็กชายการุณย์ที่มองหน้าพ่อแม่สลับกันไปมาตาปริบๆ

พ่อแม่ที่ตะเบ็งใส่กันเพื่อความสาแก่ใจที่ได้พูดจาทำร้ายอีกฝ่ายหนึ่งนั้นไม่เคยคิดถึงหัวอกคนเป็นลูก คิดแต่เพียงว่าลูกยังเด็กคงไม่รู้เรื่องอะไร...แต่